

HENNY THIJSSING-BOER

En toen kwam jij

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Louwina Kemkes wierp gehaast een snelle blik op de klok, ze zag dat het al tien uur was en besloot er even bij te gaan zitten. Ze was al vanaf vanochtend halfzeven op de been en dat voelde ze. Een kop koffie zou er lekker invallen, even een rustpauze inlassen kon geen kwaad. Ze stond er helemaal alleen voor, ze moest bekennen dat het haar een beetje tegenviel. Toch was ze blij dat Marjet en Wout er een weekje tussenuit waren gegaan; vooral Marjet had behoefte aan rust gehad. Zij had in korte tijd net even te veel te verstouwen gekregen. Arme Marjet, ze had met haar te doen en het deed haar goed dat ze eindelijk eens iets voor haar weldoeners kon terugdoen. Drie maanden was ze nu al met haar dochttertje Carmen bij Wout en Marjet in huis. Ze was onzegbaar dankbaar voor de hulp, voor de goede zorgen waarmee ze hier voortdurend omringd werd, maar dat mocht ze niet meer hardop zeggen. Wout en Marjet vonden het al-

lemaal heel gewoon, maar zij – Louwina – dacht daar anders over. Het drong hoe langer hoe meer tot haar door dat het zo niet almaar door kon gaan. Hoewel ze het liefst hier bij Wout en Marjet zou willen blijven, besepte ze maar al te goed dat zij het verleden achter zich moest laten. Ze moest zelfstandig verder en dat betekende dat ze werk moest gaan zoeken en woonruimte, zodat ze voor zichzelf en Carmen kon zorgen. Gelukkig kon ze hier openlijk met Wout en Marjet over praten. Zij toonden alle begrip en kort voordat zij op vakantie gingen, had Wout wat raadselachtig gezegd dat hij passende woonruimte voor haar op het oog had. Hij had er verder niets over willen loslaten, gezegd dat ze het zou horen zodra hij en Marjet terug waren. Hij had haar er behoorlijk nieuwsgierig mee gemaakt! Zij, op haar beurt, had voor hem verzwegen dat ze een baan op het oog had. Ze had toevallig gehoord dat de filiaalhouder van de supermarkt binnenkort iemand nodig had voor kantoorwerk, iemand die tevens bereid was om in de winkel bij te springen als hij dat nodig achtte. Het leek haar wel wat, des te meer omdat Marjet eens had gezegd dat áls zij, Louwina, ergens aan de slag kon komen, zij met liefde

op Carmen zou willen passen. Wout en Marjet, ze waren soms gewoon te goed voor deze wereld, vond Louwina terwijl ze van haar kopje koffie genoot. Ze glimlachte vertederd toen ze zag dat Carmen in de box in slaap was gevallen. Ze kon haar beter even naar haar bedje brengen. Rust en slaap, daar moest zo'n klein vrouwtje van nog geen halfjaar oud het voornamelijk van hebben.

Carmen opende haar oogjes toen Louwina haar uit de box tilde, echt wakker werd ze echter niet. In haar bedje zocht ze haar duimpje en terwijl ze daar met vergenoegde smakgeluidjes op zoog, verkeerde ze alweer helemaal in dromenland.

Louwina trok de deur van het kinderkamertje geruisloos achter zich dicht. Ze daalde de trap af en op het moment dat ze zichzelf een tweede kopje koffie beloofde, ging de bel van de voordeur over. 'Wie mag dat zijn?' vroeg ze zich mompelend af. Ze trok de voordeur open en toen verbleekte ze van schrik en angst. Want aan de man, die ze nu met halfopen mond en vol ongeloof aanstaarde, dacht ze nog haast dagelijks. Met huiverende weerszin.

'Aan je gezicht te zien, had je me niet ver-

wacht! Jou kennende laat je me echter niet voor de deur staan.’ Hij lachte niet alleen breed, maar stapte botweg naar binnen en sloot de deur achter zich. ‘Wat doen we: geven we elkaar een hand of wordt er gezoend?’ De lach week niet van zijn gezicht, Louwina voelde zich volkomen overdonderd. Toch lukte het haar met inspanning van al haar krachten afstandelijk koel te zeggen: ‘Jij mag me met geen vinger aanraken, Anton Schuitema, knoop dat vooral goed in je oren!’ Ze voelde dat ze van top tot teen beefde en hoopte vurig dat dat niet aan haar te zien was. In haar was een vraag die al het overige overheerste, ze stelde hem met een stem die niet van haar was. ‘Wat kom je doen, je hebt hier niets te zoeken...’ Opgelaten en nerveus als ze was, liet ze er in één adem op volgen: ‘Je moet me met rust laten, dat is het enige dat ik van jou verlang. Het is het enige dat Wout Speelman van jou eist! Begrijp je wat ik hiermee bedoel...?’ Ze had gehoopt dat ze hem met het noemen van Wouts naam zou intimideren, maar ze schrok toen ze hem hoorde zeggen: ‘Van jouw beschermheer heb ik niets te vrezen, hij is er samen met zijn vrouw een poosje tussenuit. Nietwaar?’

‘Hoe... hoe weet j j dat...’ Louwina zocht stomverbaasd zijn gezicht af, Anton lachte opnieuw breed. ‘Ik heb zo hier en daar mijn bronnen die ik aan kan boren, als mij dat van pas komt. We hebben elkaar een tijd niet gezien of gesproken, maar ik heb jouw doen en laten gevolgd. Of door anderen laten volgen, snap je!?’ Hij keek Louwina doordringend en scherp aan. Verbluft als ze was kon ze niet reageren en Anton ging verder. ‘Als het je interesseert, kan ik je zeggen dat ik nog veel meer weet. Dat Marjets moeder een paar weken geleden is overleden, wist ik al voordat ik het in de krant las. Dringt het tot je door dat ik veel meer weet dan jij tot dusverre hebt kunnen vermoeden!?’

‘Ja, helaas wel... Je brengt me ermee van mijn apropos, ’k moet bekennen dat dat geen prettig gevoel is...’

Al pratende was ze werktuiglijk naar de huiskamer gelopen, dat drong pas tot haar door toen ze zag dat Anton zich een gemakkelijke stoel zocht en ze hem hoorde zeggen: ‘Ziezo, als jij me nu een kop koffie geeft, ben je een bovenste beste en kunnen we verder praten.’ Hij sloeg zijn benen over elkaar, stak een sigaret op en wierp haar een bemoedigen-

de blik toe. Die miste het bedoelde effect volkomen, maar Louwina was wel blij dat ze naar de keuken kon om koffie voor hem te halen. Even alleen zijn, denken over wat ze wel of juist niet moest doen. Leunend tegen het aanrecht schonk ze met trillende handen een kop koffie in, ze voelde dat elke vezel in haar lichaam strak gespannen stond. Lieve help... wat overkomt me, vroeg ze zich paniekerig af. Wat komt hij doen en hoe kan het bestaan dat ik me opeens weer zo klein, nederig en bang voel? Het was dezelfde angst van nog maar een paar maanden geleden, die haar ook nu weer overspoelde. Deze man, hij vervulde haar met afkeer en toch had ze eens van hem gehouden. Hoe had dat kunnen bestaan! Ze was zelf vierentwintig jaar, Anton was al in de veertig en dat was hem aan te zien. Daar had ze zich toentertijd echter helemaal niet aan gestoord, zij viel nu eenmaal op oudere mannen. Zij hadden een charme die, naar haar smaak, bij leeftijdgenoten ontbrak. Wat ze toen niet had gezien, zag ze nu wel: dat hij een engerd was. Een patserige man die dure merkkleding droeg. Daar hoefde hij anders niet trots op te zijn, zij was nog niet vergeten waarmee hij zijn geld 'verdiende'. Hij liet

drugsverslaafden, en anderen die aan lager wal waren geraakt goederen stelen die hij voor een zacht prijsje overnam om ze vervolgens met goede winsten door te verkopen. En met zo iemand had zij een relatie gehad, van die man had zij een kind gekregen. Een liefdesbaby, gelukkig wel, want toen zij zwanger raakte van Carmen had ze nog van Anton gehouden. Ze had toen niet geweten wat hij bij nacht en ontij uitspookte. Ze was er min of meer bij toeval achter gekomen en vanaf die tijd was zij voor Anton een marionet geweest. Ze danste al naargelang hij de touwtjes bediende. Op den duur, toen ze de wanhoop nabij was geweest, waren Wout en Marjet haar te hulp geschoten. Zij hadden haar bij Anton weg weten te halen en dat beschouwde ze nog steeds als een wonder. Waarom ben je er nu niet, Wout, ik heb het gevoel dat ik je nu nog harder nodig heb dan toen... Wout was er niet, ze moest deze klus zelf klaren. En misschien was dat ook juist wel de bedoeling. Mogelijk werd ze aan een proef onderworpen om te zien of ze haar eigen ik werkelijk had teruggevonden. Wout en Marjet, en zelfs hun vrienden Bart en Klaartje, noemden haar een vrouw met karakter die zichzelf slechts tijde-

lijk had verloren toen ze in de handen van een man als Anton terecht was gekomen. Toen werd ze een doetje dat met zich liet sollen, maar dat zou ze geen tweede keer laten gebeuren, bedacht ze opeens strijdlustig. Ze moest zo dadelijk de juiste wapens hanteren en dat betekende dat ze geen voor hem vervelende vragen moest stellen. Ze moest hém laten praten, ze had al geroken dat hij drank op had en hem kennende wist ze dat hij dan loslippig kon zijn. Ja, zo moest het; hem paaien en aan de praat houden en vervolgens moest ze hem zo snel mogelijk de deur uit werken. Vóór alles mocht ze niet laten merken dat ze in haar hart nog doodsbang voor hem was, want daar zou Anton onmiddellijk van profiteren. Alsof ze zich bij voorbaat trainde, zo rechtte Louwina haar rug en legde ze een lachje om haar mond dat wilskracht moest uitstralen.

‘Ik dacht dat ik je niet terug zou zien, maar daar ben je dan toch! Met koffie en daar heb ik zin in,’ zei Anton toen Louwina de huiskamer weer binnenstapte. Ze zette het kopje voor hem neer, ze had zelf opeens geen behoefte meer aan een tweede kopje. Toen ze daarna stijf rechtop op het puntje van de bank

ging zitten, merkte Anton op: ‘Ik mag me vergissen, maar je komt wat nerveus op me over. Daar is anders helemaal geen reden voor, want net als ik hoef jij je nergens druk om te maken! Je kent me toch, je weet dat ik niet over één nacht ijs ga, maar dat ik mijn zaakjes van tevoren altijd nauwgezet uitstippel. Ik wist dat de kust hier voor mij veilig zou zijn. De bewoners van dit huis vertoeven momenteel in een vakantiehuisje op de Veluwe – je hoort dat ik terdege ben ingelicht – hun kinderen zijn alle drie naar school. We hebben het rijk alleen, anders zou ik niet gekomen zijn!’ Hij lachte, trots op zichzelf, maar liet er ernstig op volgen: ‘Ik noem het ongepast dat ze de hele mikmak hier aan jou hebben overgelaten! Daar trek ik mijn conclusie uit en die luidt dat jouw zogenaamde weldoeners enkel en alleen van je profiteren! Het krioelt hier van de katten, van paarden groot en klein, van een ezel en noem maar op en dan is er ook nog die joekel van een hond waar jij zo gek op was. Verder zijn er drie kinderen van hen en eentje van jezelf, die de nodige zorg en aandacht vragen! De veearts en zijn vrouw hebben aan jou een goedkope hulp, en dat weten ze maar al te goed. Ik hoop dan ook dat je in-